

Nekomu kar tako

Zasebno pismo iz predmestja

Mile Klopčič

Neznanec moj, ne misli, da imam novic:
nič novega se ni zgodilo in se še ne bo.
Vse je še staro: zemlja, človek in pravica.
Zato Ti pišem tole pismo kar tako.

Stanuješ tudi Ti tako na robu mesta,
kjer so med hišami usahle, prašne grede?
Stanuješ tudi Ti med cerkvijo, fabriko in gostilno,
ob cesti, ki po nji korak po blatu brede?

So tudi tam ljudje tako na robu,
da kolnejo boga, človeka in hudiča?
Nič več ne slišijo kot včasih na večer,
kako tam zunaj v polju muren criča.

Nikjer ni zanje vrat odprtih,
samo doma, v pritličnih hišah ob kanalu.
V njih je tesnó, iz njih beže na cesto,
in tam postajajo (z glavo ob strehi) na vogalu.

Prihajali so sèm ter so imeli drzno misel:
še malo, pa se preselimo v mesto.
A kar čez noč so jim ustavili korak.
In ta ustavljeni korak visi nad vsako cesto.

Tako prestopamo se po teh cestah
kot po zastraženem dvorišču tat-jetnik.
Pred nami in za nami so zapahi,
zapirajo se vrata krčem, cerkev in fabrik.

A zemlja preoblači se v asfalt;
celo na naše ulice dobimo tlak.
Baš hodil pôtlej trše, brat? Boš upal,
da kdaj se sproži naš ustavljeni korak?